

Άρειος Πάγος
Αριθμός αποφάσεως 1608/2007
Δ' Πολιτικό Τμήμα
[Δημοσίευση: ΝοΒ 56 (2008) σελ. 409]

Περίληψη:

Τροχαίο ατύχημα - Αποζημίωση για ολική μόνιμη ανικανότητα προς εργασία - Μέλλουσα ζημία - Έννοια ισόβιας προσόδου - Η επιδικαζόμενη σε μηνιαίες δόσεις αποζημίωση για ολική μόνιμη ανικανότητα προς εργασία οφείλεται εφ' όρου ζωής του τραυματισθένος δικαιούχου και όχι με βάση τους στατιστικούς πίνακες ζωής.

Κείμενο:

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Αθανάσιο Κρητικό, Αντιπρόεδρο, Αχιλλέα Νταφούλη, Πλαστήρα Αναστασάκη, Αντώνιο Παπαθεοδώρου και Γεώργιο Πετράκη, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 9 Φεβρουαρίου 2007, με την παρουσία και της Γραμματέως Μάρθας Ψαραύτη, για να δικάσει μεταξύ:

Του αναιρεσείοντος: , ο οποίος εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο του Χαρούλα Απαλαγάκη, με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ.

Των αναιρεσίβλητων: 1. Ψ1 , 2. ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία "..... ΟΕ", και το διακριτικό τίτλο ".....", που εδρεύει στη και εκπροσωπείται νόμιμα, 3. Ψ2 , με την ιδιότητα του ομόρρυθμου εταίρου της 2ης αναιρεσίβλητης, 4. συζ. Ψ2, με την ιδιότητα της ομόρρυθμου εταίρου της 2ης αναιρεσίβλητης, οι οποίοι δεν παραστάθηκαν, 5. ανώνυμης ασφαλιστικής εταιρίας με την επωνυμία "VICTORIA A.A.E.Z.", που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Ιωάννη Δαρούδη, με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ., και 6. ανώνυμης ασφαλιστικής εταιρίας με την επωνυμία "VEREINTE VERSICHERUNGS AG" (ΦΕΡΕΙΝΤΕ ΦΕΡΣΙΓΕΚΡΟΥΝΓ, Ενωμένες Ασφαλιστικές Εταιρίες Α.Ε.), που εδρεύει στο Μόναχο Γερμανίας και εκπροσωπείται νόμιμα. Παραστάθηκε ο πληρεξούσιος δικηγόρος Εμμανουήλ Κοπακάκης, ο οποίος δήλωσε ότι την ως άνω αναιρεσίβλητη διαδέχθηκε καθολικά, κατόπιν συγχώνευσης δι' απορροφήσεως, η ασφαλιστική εταιρία με την επωνυμία "ALLIANZ A.E.", που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, την οποία και εκπροσωπεί ο ίδιος.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 5 Μαρτίου 2002 αγωγή του ήδη αναιρεσειόντος, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 29.256/2003 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 3373/2004 οριστική του Εφετείου Θεσσαλονίκης. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναιρεσειών με την από 14 Νοεμβρίου 2005 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όλοι πλην των 1ου, 2ης, 3ου και 4ης εκ των αναιρεσίβλητων, όπως σημειώνεται πιο πάνω.

Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Αντώνιος Παπαθεοδώρου, ανέγνωσε την από 26 Ιανουαρίου 2007 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την εν μέρει παραδοχή της κρινόμενης αίτησης αναίρεσης.

Ο πληρεξούσιος της 6ης αναιρεσίβλητης ζήτησε την απόρριψη της αίτησης και την καταδίκη του αντίδικου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Επειδή κατά το άρθρο 576 παρ. 2 ΚΠολΔ, αν ο αντίδικος εκείνου που επέσπευσε τη συζήτηση δεν εμφανιστεί ή εμφανιστεί αλλά δεν λάβει μέρος με τον τρόπο που ορίζει ο νόμος, ο Άρειος Πάγος εξετάζει, αυτεπαγγέλτως, αν κλητεύθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα και σε καταφατική περίπτωση προχωρεί στη συζήτηση παρά την απουσία του κλητευθέντος. Στην προκείμενη περίπτωση, όπως προκύπτει από τις επικαλούμενες και προσκομιζόμενες υπ' αριθ.,και εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών, ακριβές αντίγραφο της κρινόμενης από 14.11.2005 αίτησης αναίρεσης, μετά της κάτωθι αυτής πράξης ορισμού δικασίμου για τη σημειούμενη στην αρχή, της παρούσας συνεδρίαση και κλήση προς συζήτηση, επιδόθηκε, με επιμέλεια του αναιρεσειόντος, για τους τέσσερις πρώτους των αναιρεσίβλητων Ψ1 , ομόρρυθμη εταιρεία με την επωνυμία ".....ΟΕ" και τους νόμιμους εκπροσώπους της Ψ2 και σύζυγο Ψ2 , αγνώστου ήδη έδρας (καταστήματος) της δεύτερης και διαμονής των λοιπών (βλ. σχετικές βεβαιώσεις του ίδιου δικαστικού Επιμελητή), κατ' άρθρο 135 παρ. 1 σε συνδυασμό με το άρθρο 134 παρ. 1 ΚΠολΔ, στον Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Φώτιο Μακρή και συγχρόνως δημοσιεύθηκε, καθ' υπόδειξη του τελευταίου, περίληψη του δικογράφου που του επιδόθηκε, στα υπ' αριθ.και φύλλα των ημερήσιων εφημερίδων των Αθηνών "ΑΥΓΗ" και "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ" αντίστοιχα.

Συνεπώς, εφόσον οι αναιρεσίβλητοι αυτοί δεν εμφανίστηκαν κατά την παρούσα συζήτηση, πρέπει να χωρήσει αυτή παρά την απουσία τους.

II. Κατά τη διάταξη του άρθρου 298 ΑΚ η αποζημίωση περιλαμβάνει τη μείωση της υπάρχουσας περιουσίας του δανειστή (θετική ζημία) καθώς και το διαφυγόν κέρδος. Τέτοιο κέρδος λογίζεται εκείνο που προσδοκά κανείς με πιθανότητα σύμφωνα με τη συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων ή τις ειδικές περιστάσεις και ιδίως τα προπαρασκευαστικά μέτρα που έχουν ληφθεί. Όμως η παραπάνω διάταξη δεν αποκλείει την αποζημίωση της μέλλουσας ζημίας, δηλαδή εκείνης της ζημίας της οποίας η μεν γενεσιουργός αιτία βρίσκεται στο παρελθόν ενώ η εκδήλωση και η έκτασή της με μεγάλη πιθανότητα, βάσει των συνεπειών που έχουν ήδη γεννηθεί και προέρχονται από το ζημιόγνο γεγονός, αναμένεται ότι θα επέλθουν στο μέλλον. Για την αποκατάσταση της μέλλουσας θετικής ζημίας δεν απαιτείται να διαπιστωθεί κατά τρόπο βέβαιο ότι αυτή θα επέλθει, αλλά αρκεί και η πιθανολόγηση του γεγονότος αυτού βάσει αντικειμενικών κριτηρίων και της κοινής πείρας των πραγμάτων όπως άλλωστε αυτό ισχύει για το διαφυγόν κέρδος του άρθρου 298 εδ. β' ΑΚ. Η αποκατάσταση της μέλλουσας θετικής ζημίας μπορεί να αξιωθεί εκ των προτέρων εφόσον ήδη θεωρείται ότι υπάρχει η περιουσιακή ζημία στο μέτρο που είναι εφικτός ο προσδιορισμός της, καθόσον η εκ των προτέρων παροχή της αποζημίωσης αυτής διευκολύνει το σκοπό για τον οποίο παρέχεται. Το επιτρεπτό της αποκατάστασης εκ των προτέρων της μέλλουσας θετικής ζημίας προκύπτει και από τη διάταξη του άρθρου 929 ΑΚ, κατά την οποία ".....η αποζημίωση περιλαμβάνει, εκτός από τα νοσήλια και τη ζημία που έχει ήδη επέλθει, ο,τιδήποτε ο παθών θα στερείται στο μέλλον ή θα ξοδεύει επιπλέον εξαιτίας της αύξησης των δαπανών του. Εξάλλου η ισόβια πρόσοδος είναι ενοχικό δικαίωμα που αντικείμενό του είναι η υποχρέωση κάποιου προσώπου [φυσικού ή νομικού] να παρέχει σε κάποιο άλλο [φυσικό πρόσωπο] σε περιοδικές δόσεις ορισμένη ποσότητα χρημάτων ή άλλων αντικαταστατών πραγμάτων "εφ' όρου ζωής" ορισμένου φυσικού προσώπου. Από την εκθεθείσα έννοια προκύπτουν οι ακόλουθες ιδιότητες της, ισόβιας προσόδου : 1) Η ισόβια πρόσοδος είναι περιοδική παροχή καταβαλλόμενη σε δόσεις. Ο χρόνος καταβολής των περιοδικών δόσεων ορίζεται στη συστατική της πράξη ή σε τροποποίησή της. Αν δεν έχει καθοριστεί, εφαρμόζεται η διάταξη της παρ 1 εδ 2 του άρθρου 841 ΑΚ. Οι περιοδικές δόσεις είναι μέρη μιας ενιαίας παροχής και συνεπώς ομοειδείς. Αν λοιπόν μια παροχή καταβάλλεται εφάπαξ δεν μπορεί να χαρακτηριστεί σαν ισόβια πρόσοδος, έστω και αν συγκεντρώνει όλες τις άλλες ιδιότητές της. 2) Οι περιοδικές δόσεις της ισόβιας προσόδου πρέπει να είναι ακριβώς καθορισμένες κατά ποσότητα και ποιότητα. Δεν μπορεί πχ. το μέγεθος των περιοδικών δόσεων να

καθορίζεται από τις ανάγκες του δικαιούχου γιατί τότε θα πρόκειται για διατροφή και όχι για ισόβια πρόσοδο. 3) Αντικείμενο της ισόβιας προσόδου είναι χρήματα ή άλλα αντικαταστατά πράγματα. Περαιτέρω η ισόβια πρόσοδος συνιστάται με σύμβαση ή μονομερή δικαιοπραξία, δεν μπορεί δε να θεμελιωθεί δικαίωμα ισόβιας προσόδου στο νόμο ή σε δικαστική απόφαση. Πρέπει να σημειωθεί ότι πολλές από τις ιδιότητες της ισόβιας προσόδου συγκεντρώνουν και άλλες παροχές (διατροφή, τόκος, μισθός, μισθώματα), που παρά τη φαινομενική ομοιότητά τους διακρίνονται σαφώς από αυτή. Ειδικότερα όσον αφορά τη διατροφή παρά τη μεγάλη ομοιότητα οι δύο θεσμοί παρουσιάζουν τις ακόλουθες διαφορές: α) η διατροφή έχει αποκλειστικό σκοπό τη συντήρηση του δικαιούχου ενώ ο σκοπός αυτός δεν είναι αναγκαίος, μολονότι συνήθης στην ισόβια πρόσοδο, β) το αντικείμενο της ισόβιας προσόδου είναι χρήματα ή άλλα αντικαταστατά πράγματα. Τέτοιος περιορισμός δεν υπάρχει στη διατροφή, γ) το ποσό της διατροφής εξαρτάται από τις ανάγκες του δικαιούχου, ενώ το ποσό της ισόβιας προσόδου είναι ακριβώς ορισμένο ή τουλάχιστο οριστό. Τέλος η αποζημίωση της παρ. 1 του άρθρου 930 ΑΚ που καταβάλλεται σε χρηματικές δόσεις κατά μήνα είναι αποζημίωση και όχι διατροφή ή ισόβια πρόσοδος. Συνεπώς δεν εφαρμόζονται σ' αυτή οι διατάξεις για εκείνες. Ανάλογη εφαρμογή όμως των διατάξεων για την ισόβια πρόσοδο είναι κατά περίπτωση δυνατή. Έτσι γίνεται δεκτό, κατ' αναλογία της διατάξεως του άρθρου 841 παρ 1 ΑΚ, ότι οι μηνιαίες χρηματικές δόσεις της αποζημίωσης προκαταβάλλονται. Τέλος και ενόψει του ότι, όπως προκύπτει από τα άρθρα 297, 298, 929, 930 ΑΚ, η αποζημίωση για μέλλουσα ζημία αφορά σε όλο το χρονικό διάστημα κατά το οποίο θα εξακολουθούν οι επιζήμιες συνέπειες, στην αποκατάσταση των οποίων αποσκοπεί, ζήτημα πιθανής διάρκειας ζωής δεν τίθεται, όταν πρόκειται περί αποζημίωσης περιοδικώς καταβλητέας στον βλαβέντα, η οποία, όπως είναι φυσικό, καταβάλλεται εφόσον αυτός βρίσκεται στη ζωή. Επομένως η επιδικαζόμενη σε μηνιαίες δόσεις αποζημίωση για ολική μόνιμη ανικανότητα προς εργασία του τραυματισθέντος σε ατύχημα, οφείλεται εφ' όρου ζωής του δικαιούχου. Στην προκειμένη περίπτωση, το Εφετείο, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφασή του, δέχθηκε ανελέγκτως τα ακόλουθα: Με την με αριθμό 2985/1985 απόφαση του δικαστηρίου αυτού η οποία εκδόθηκε μεταξύ των διαδίκων της παρούσας δίκης που παρίσταντο με την ίδια ιδιότητα (εκτός της 5ης και 6ης των εναγομένων σήμερα ασφαλιστικών εταιριών, οι οποίες διαδέχθηκαν τις τότε ασφαλιστικές εταιρίες "ΜΑΓΔΕΜΒΡΟΥΡΓΕΡ ΕΛΛΑΣ ΑΕΓΑ" και "MAGDEMBURGER FEUERVERSICHERUNGS- GESELLSCHAFT", αντίστοιχα)

κρίθηκε με δύναμη δεδικασμένου ότι αποκλειστικά υπαίτιος για το αυτοκινητικό ατύχημα που έγινε στις 31.1.1983, στο ...ο χιλιόμετρο της Εθνικής Οδού της Γιουγκοσλαβίας, με κατεύθυνση από Λουμπλιάνα προς Βελιγράδι, είναι ο πρώτος εναγόμενος και ήδη πρώτος αναιρεσίβλητος, οδηγός του με αριθ. κυκλ. ΔΧ τουριστικού λεωφορείου ιδιοκτησίας της δεύτερης εναγομένης και ήδη δεύτερης αναιρεσίβλητης, που τον είχε προστήσει στην οδήγησή του, ομόρρυθμα μέλη της οποίας είναι οι τρίτος και τέταρτη των εναγομένων και ήδη αναιρεσιβλήτων και ότι λόγω του παραπάνω ατυχήματος ο ενάγων και ήδη αναιρεσειών, (που τότε ήταν ηλικίας 24 ετών) τραυματίστηκε σοβαρά αφού υπέστη "παρεκτοπιστικό κάταγμα της σπονδυλικής του στήλης κοντά στο αυχένα μεταξύ 5ου και 6ου σπονδύλου" και του επιδικάστηκε το αναφερόμενο σ' αυτή ποσό για δαπάνες νοσηλείας του στο εξωτερικό. Στη συνέχεια εκδόθηκαν οι με αριθμούς 384/1986 και 23/1987 αποφάσεις του δικαστηρίου αυτού με τις οποίες κρίθηκε τελεσίδικα ότι κατέστη για όλη του τη ζωή ανίκανος για κάθε εργασία. Όμως, δεδομένου ότι η αποζημίωση της παρ. 1 του άρθρου 930 ΑΚ, που καταβάλλεται σε χρηματικές δόσεις κατά μήνα δεν είναι ισόβια πρόσοδος (για τους λόγους που αναφέρονται στη μείζονα σκέψη), ο απώτερος χρόνος της διάρκειας της ζωής του ενάγοντος πρέπει να πιθανολογηθεί από τώρα για να μπορέσει το δικαστήριο να προσδιορίσει την έκταση της οφειλόμενης στον ενάγοντα αποζημίωσης (όπως άλλωστε τον προσδιορίζει και ο ίδιος ο ενάγων στην αγωγή του αναφέροντας ότι η πιθανή διάρκεια της ζωής του θα είναι το 88ο έτος της ηλικίας του). Το δικαστήριο με βάση τους στατιστικούς πίνακες ζωής σε συνδυασμό και με την κατάσταση της υγείας στην οποία βρίσκεται ο ενάγων πιθανολογεί ότι η πιθανή διάρκεια της ζωής του θα είναι μέχρι το τέλος του έτους κατά το οποίο συμπληρώνει αυτός το 75ο έτος της ηλικίας του (το οποίο συμπληρώνεται το έτος 2034), δεδομένου ότι αυτός γεννήθηκε στις 14.2.1959. Για το μετέπειτα επίδικο χρονικό διάστημα η πιθανολόγηση της ζημιάς του και κυρίως της εκτάσεως αυτής παρίσταται αβέβαιη γιατί δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι τα πραγματικά περιστατικά που θεμελιώνουν την ιστορική βάση της αγωγής θα επέλθουν με πιθανότητα και κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων στο μέλλον. Με βάση τις παραδοχές αυτές, το Εφετείο, κατά παραδοχή της έφεσης του ενάγοντος και ήδη αναιρεσειόντος, δέχθηκε εν μέρει το αναγνωριστικό αγωγικό αίτημα περί καταβολής, σε μηνιαίες δόσεις, της αποζημίωσης, με βάση την πιθανή διάρκεια της ζωής του, για το χρονικό διάστημα μόνο από 2012 μέχρι και 2034, που θα είχε συμπληρώσει το 75ο έτος της ηλικίας του. Έτσι που έκρινε το Εφετείο, παραβίασε ευθέως και εκ πλαγίου (με αντιφατική

αιτιολογία), τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρων 297, 298, 929, 930 και 841 ΑΚ, διότι ενώ δέχθηκε ότι ο αναιρεσειών περιήλθε σε πλήρη ανικανότητα για κάθε εργασία εφ' όρου ζωής, προσδιόρισε την προς αποζημίωση αξίωσή του σε συγκεκριμένα χρονικά όρια με βάση τους στατιστικούς πίνακες ζωής ενώ έπρεπε να αναγνωρίσει τη σχετική αξίωσή του εφ' όρου ζωής, και πάντως όχι πέραν του έτους 2048, όπως ζητούσε με την αγωγή του, οπότε θα είχε συμπληρώσει το 88ο έτος της ηλικίας τους.

Συνεπώς οι δύο πρώτοι λόγοι αναίρεσης, με τους οποίους προσάπτονται στο Εφετείο οι πλημμέλειες από τους αριθμούς 1 και 19 αντίστοιχα του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ., πρέπει να γίνουν δεκτοί ως βάσιμοι.

III. Επειδή στις διαφορές που αφορούν απαιτήσεις αποζημίωσης οποιασδήποτε μορφής για ζημιές που έχουν προκληθεί από αυτοκίνητο και δικάζονται, σύμφωνα με το άρθρο 681 Α του Κ.Πολ.Δ., κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 666, 667 και 670 έως 676 που εφαρμόζονται ανάλογα, λαμβάνονται υπόψη και ένορκες ενώπιον Ειρηνοδίκη ή συμβολαιογράφου βεβαιώσεις, μόνο αν έγιναν ύστερα από προηγούμενη κλήτευση του αντιδίκου, πριν από είκοσι τέσσερις τουλάχιστον ώρες (άρθρο 671 παρ. 1 εδαφ. δ Κ.Πολ.Δ.). Όταν οι αντίδικοι, όμως, είναι περισσότεροι απαιτείται η κλήτευση όλων, διότι διαφορετικά η ένορκη βεβαίωση δεν λαμβάνεται υπόψη ούτε και έναντι του διαδίκου που κλήθηκε να παραστεί. Εν προκειμένω, με τον τρίτο λόγο αναίρεσης, ο αναιρεσειών προσάπτει στο Εφετείο τις από τους αριθμούς 14 και 11 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ. πλημμέλειες ότι παρά το νόμο κήρυξε απαράδεκτο και δεν έλαβε υπόψη, σχετικά με τη βασιμότητα του, απορριφθέντος τελικά κατ' ουσίαν, αγωγικού κονδυλίου περί αποζημίωσης για την ανά πενταετία αντικατάσταση του αναφερόμενου στην αγωγή μηχανικού εξοπλισμού υποβοήθησης αυτού, τις πρωτοδίκως και κατ' έφεση νόμιμα επικαλεσθείσες και προσκομισθείσες και μετά προηγούμενη νόμιμη κλήτευση των αντιδίκων ληφθείσες υπ' αριθ.,,,, ,,,και ένορκες βεβαιώσεις μαρτύρων του ενώπιον της Ειρηνοδίκη Θεσσαλονίκης. Από την επιτρεπτή, όμως, κατ' άρθρο 561 παρ. 2 ΚΠολΔ, επισκόπηση των υπ' αριθ.,.... και εκθέσεων επίδοσης των δικαστικών επιμελητών, οι δύο πρώτες και η τρίτη, προκύπτει η, με το πρώτο και τρίτο επιδοτήριο, νόμιμη κλήτευση των 1ου και 5ης των εναγομένων και ήδη αναιρεσιβλήτων Ψ1 και ανώνυμης ασφαλιστικής εταιρείας με την επωνυμία "VICTORIA", αντίστοιχα (και αυτών βέβαια μόνο για τις ένορκες βεβαιώσεις που λήφθηκαν στις 30.12.2002, 2.1.2003 και 7.1.2003) ενώ η με το δεύτερο επιδοτήριο

κοινοποίηση της από.... εξώδικης πρόσκλησης στον Ιωάννη Δαρούδη, ως πληρεξούσιο δικηγόρο και νόμιμο αντίκλητο των υπόλοιπων 2ης, 3ου, 4ης και 6ης των εναγομένων και ήδη αναιρεσιβλήτων, κατ' άρθρο 143 ΚΠολΔ, ο οποίος, ως σημειωθεί, αρνήθηκε την παραλαβή της και έγινε θυροκόλληση, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αποτελεί νόμιμη κλήτευση, αφού δεν αποδείχθηκε από τον ενάγοντα ο διορισμός του παραπάνω δικηγόρου ως πληρεξούσιου των ως άνω εναγομένων με έναν από τους αναφερόμενους στο άρθρο 96 Κ.Πολ.Δ. τρόπους άρα και αντικλήτου αυτών αυτοδικαίως, ανεξάρτητα αν ο τελευταίος μετέπειτα κατά τις δικασίμους της 5.6.2003 και 16.9.2004 του πρωτοβάθμιου και δευτεροβάθμιου δικαστηρίου, αντίστοιχα, εκπροσώπησε τους πέντε πρώτους των εναγομένων.

Ούτε, άλλωστε, είναι δυνατόν, λόγω του μεταξύ των περισσότερων εναγομένων, ως εις ολόκληρον υποχρέων εξ αδικοπραξίας, υφιστάμενου δεσμού της απλής ομοδικίας και εντεύθεν της υποκειμενικής ενέργειας των πράξεών τους, να ληφθούν υπόψη όλες οι ένορκες βεβαιώσεις έναντι των νομίμως κλητευθέντων να παραστούν στη λήψη αυτών 1ο και 5η των εναγομένων, αφού δεν κλητεύθηκαν και οι υπόλοιποι εναγόμενοι - απλοί ομόδικοι, σύμφωνα με τη νομική σκέψη που προηγήθηκε. Συνεπώς λόγω της μη νομότυπης λήψης και των έντεκα ενόρκων βεβαιώσεων, οι σχετικοί λόγοι ανάρτησης πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι.

Κατόπιν όλων αυτών, πρέπει να απορριφθεί η προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέρος που απορρίφθηκε το αναγνωριστικό αίτημα αποζημίωσης του αναιρεσειόντος για το χρονικό διάστημα των ετών 2035-2048 και να παραπεμφθεί η υπόθεση προς περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο δικαστήριο, η σύνθεση του οποίου είναι δυνατή από άλλους δικαστές (άρθρο 580 παρ. 3 ΚΠολΔ). Τέλος οι αναιρεσιβλήτοι πρέπει να καταδικαστούν στη δικαστική δαπάνη του αναιρεσειόντος (άρθρα 176, 183 ΚΠολΔ), ο οποίος κατέθεσε και προτάσεις.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί την 3373/2004 απόφαση του Εφετείου Θεσσαλονίκης κατά το αναφερόμενο στο σκεπτικό μέρος της.

Παραπέμπει την υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο δικαστήριο που θα συγκροτηθεί από άλλους δικαστές.

Καταδικάζει τους αναιρεσιβλήτους στη δικαστική δαπάνη του αναιρεσειόντος, την οποία ορίζει σε χίλια πεντακόσια (1500) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 16 Μαΐου 2007. Και

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Αθήνα στις 27 Ιουνίου 2007.